

Teater-biblioteket. N:o 28, Den
sällsynte ynglingen eller Ett
rendez-vous i...

Sv Saml Vitt Sv Dram Saml

TEATER-BIBLIOTEKET. N:o 28.

DEN SÄLLSYNTE YNGLINGEN

ELLER

ETT RENDEZ-VOUS I FRIESENS PARK

VÅDEVILL I EN AKT.

SVENSKT ORIGINAL.

AF

H. MARTINSSON.

PERSONER:

2 Herrar. 2 Damer.

Pris 15 Cents.

CHICAGO.

And. L. Löfströms Förlag.

n. a.

PERSONERNA:

BARON ARVID von IHLEN.
MAMSELL SUSANNA HAMPELIN.
AMANDA, hennes systerdotter.
KAMRER TUTING.

(Händelsen passerar i den s. k. Friesens park å Kungl. Djurgården
en sommardag 1857).

(En del af den s. k. Friesens park å Kungl. Djurgården. Till höger
nere vid avantscenen en grönmålad bänk).

FÖRSTA SCENEN.

SUSANNA (klädd i krinolin och amazonhatt, sitter på bänken till höger
med en öppnad biljett i ena handen och har en
större bukett fäst vid bröstet).

SUSANNA (ser sig oroligt omkring). De karlarne, de karlarne, de ä' då sig ständigt lika, aldrig ordhälliga, aldrig punktliga! Här har jag suttit bestämdt hela fem minuter öfver den utsatta tiden och väntat förgäfvets. (Ser på sitt ur). Jaha, fem minuter har jag varit här, men — hvad? Ah, jag har ju kommit hit tio minuter för tidigt; således skall jag vänta ännu fem minuter, det blir ju en hel evighet. (Läser biljetten). "Okända, älskade, dyrkansvärda älskogsblomma!" (Talar). Älskogsblomma, ack, hur skönt, hur poetiskt; det hörs, att det är en man med bildning. (Fortsätter läsningen). "Hafvande läst den ljuftva, smäktande annonsen i Dagbladet för i dag, skyndar jag att besvara den. Ni önskar eder en ledsagare genom lifvet, som med fördelaktigt yttre ungdom, hälsa och krafter förenar ett godt hjärta, fast karakter och en hederlig vandel, nåväl — jag är en sådan sällsynt yngling." (Talar). Sällsynt yngling, ack! (Läser vidare). "Och förlitande mig på att allvar ligger till grund för denna er annons, skall jag i morgon infinna mig klockan fem eftermiddagen i den s. k. Friesens park på Kungl. Djurgården, och hoppas jag, att ni där är mig till möte. Såsom igenkänningstecken önskar jag ni måtte ha en bukett fäst vid er barm; jag åter skall ha i knapphålet en stockros. Eder Agapetus. P. S. Som ni icke fordrar någon pekuniär förmögenhet af er tillkommande make, hoppas jag, att ni besitter tillräckligt själf därpå. Le meme." (Talar). Ja, sällsynte yngling, om du vore fattig som Lazarus, jag är icke oförmögen, jag! Jag har nog för oss bägge. Men hvarför är du så osynlig, sällsynte yngling? När jag varit här tio minuter för tidigt, så hade du bort vara här minst femton. O, hvad det är tråkigt att vänta — om också man är van därvid!

Sång n:o 1. Mel.: "Jag minns den ljufva tiden".

Jag minns de ljufva dagar	Den första, som med pilen
Då jag var ung och skön,	Mig sårade så grymt,
Då än af ödets lagar	Var en baron <i>von Ihlen</i> ,
Jag ej haft bittra rön.	Som länge sedan rymt;
Då än mitt lilla hjärta	Ja, från sin skuld och ränta
Var barnafromt och helt,	Han <i>ilade</i> en dag,
Men ack, gudnås hvad smärta!	Och den, som se'n fått vänta
Nog blef det sedan delat.	Förgäfves — det var jag.

Ack, män, hvarföre ären
I alla lika, säg?
Att stanna, nog I svären,
Men *ilen* dock er väg!
Ack, så man löper fara
I sina unga dar,
Men fick jag man *nu* bara —
Han tvangs att stanna kvar!

(*Talar*). Ah, där ser jag någon gå, det är visst han! Han tycks gå bort! Fort efter. (*Skyndar ut till vänster*).

ANDRA SCENEN.

ARVID och AMANDA (*från högra sidan; Amanda är klädd till student*).

ARVID. Se, goda Amanda, snart är tiden inne, tag nu mod till dig och kom ihåg: "Ändamålet helgar medlen".

AMANDA. Jo, ser man på, du är en riktig jesuit. Men vet du, trots alla dina tröstande sofismer, så är jag allt litet orolig; den gamla reppellen för tant sitter ännu kvar hos mig.

ARVID. Ännu en gång ber jag dig vara lugn; betänk, att utan denna lilla intrig skulle vi aldrig kunna hoppas att få hvarandra. Den dygde-ädla mamsell Susanna Hampelin, din köttsliga moster eller tant, som du kallar henne, hyser en märkvärdig ovilja för hvarje adelsman. På sätt och vis har den hittills varit oförklarlig, men nu tror jag mig ha kommit orsaken på spåret. Som nu ödet gjort mig till baron, hade jag föga hopp att få hennes gunstbenägna samtycke till vår förening, om icke samma öde spelat mig i händerna dessa små oskyldiga bref. (*Tar fram en liten breffpacke, ombunden med ett rött sidenband*). Du vet, att min far lämnade Sverige för omkring några och trettio år sedan samt reste till Amerika. Efter att här ha ruinerat sig, gifte han sig likväl i Amerika till en ganska honnett förmögenhet. Hans hustru dog dock efter att hafva skänkt min far en son, det vill säga undertecknad. Efter sin makas död återvände min far till fäderneslandet och bosatte sig i Bleking samt dog för omkring tio år sedan. Men nu till dessa bref. För kort tid sedan kom jag af en händelse att granska ett gammalt tomt schatull, som allt sedan min fars död lämnats solo åt sitt öde; hur jag handskades med det, sprang helt oförmodadt en lönlåda

upp, och ett dussin bref flögo omkring på golvet. Det var dessa bref, samt och synnerligen skrifna till min far och undertecknade med det ljufva namnet Susanna; se själf: "din Susanna", "evigt din Susanna". Och här ett: "din öfvergifna Susanna Hampelin"; detta har det senaste datum, nämligen den 11 augusti 1824.

AMANDA. Den 11 augusti, Susannadagen!

ARVID. Häraf slutar jag, att din tant och min far stått i något ömmare förhållande till hvarandra, att han öfvergifvit henne och att hon *därför* hatar hvar och en, som, lik honom, är adelsman. *Därför*, goda Amanda, ville hon icke höra ett ord om din kärlek eller mitt frieri, sedan hon af dig fått veta, att det var en baron, du förälskat dig i; hon ville ej ens veta mitt namn; tänk, om hon anat, att jag var en lufs lefvande son till hennes för detta älskare. När jag desslikes af dig fick veta, att din kära tant infört en giftermålsannons i Dagbladet, svarade jag genast på densamma. Som ett igenkänningstecken har jag valt en stockros, den du skall ha i knapphållet på din bonjour, och så kan komedien börja när som helst. Se här, får jag fästa den. (*Fäster rosen i knapphållet på Amandas rock*).

AMANDA (*ser hastigt till vänster*). Ah, där kommer en karl! Låt oss draga oss undan. (*Under det hon nu framtagit ett mindre lösskägg, tappar hon stockrosen, som Arvid sökt fästa; skyndar tillika med Arvid ut till höger*).

TREDJE SCENEN.

TUTING (*från vänster, går af och an, under det han sjunger*).

Sång n:o 2.

Mel.: "Mossbelupen hydda".

Ingen mig generar,
När i Friesens park
Jag mig motionerar
För att blifva stark.
Jag vill lefva,
Ännu sträfva
Många år i världen jag,
Därför promenerar
Flitigt jag hvar dag.

Förr jag lilla "sussen"
Tog vid middagsstund,
Nu har likväl — Hussen
Nekat mig hvar blind.
'Promenera,
Motionera,
Blir kamreren stark', hå, hå
Han mig ordnera';
Därför gör jag så!

(*Talar*). Ja, här gör jag dagligen min lilla promenad, och jag finner mig ganska väl däraf ibland — men ibland inte. Det är nu åtta dagar, som jag motionerat mig så här några timmar på eftermiddagen, och så mycket får jag säga, att aldrig har lilla tutingen på kvällskvisten smakat mig så bra förr som nu. *Tutingen*, ja. Ha-ha-ha! Den där lilla rödbruna raljörn är min så kallade kajman, ej underligt då, att jag hysar så starka sympatier för den. Den plär äfven kallas för *lasse*, som hvar man väl vet, men inte är det utan, att det ej är en liten skillnad på tutingen och lassen. Jag betraktar saken sålunda: lika stor eller lika liten skillnad, som det är mellan herrn och drängen, är det mel-

lan tutingen och lassen. Herrn, det är tutingen, men drängen, det är — lilla lassen! Min kajman blir han i alla fall, ty jag heter Lasse Tuting. (*Får se stockrosen och tar upp den*). Men hvad är detta? En stockros; herre gud, sedan min rara Anna Lisa dog, vet jag mig ej ha sett en stockros; hon hade planerat en mängd stockrosor i sin "lillaste blomsterpaterr, som hon alltid sa", salig Anna Lisa; ja, stockrosorna där hemma, de ä' vissnade för länge sedan de, alldeles som salig Anna Lisa; ja, ja, hon var visnen allaredan, då de ännu blomstrade i sin fulla fågning. (*Sätter sig på bänken*). Det är särdeles varmt i dag, och jag känner mig verkligen lite sömning; om jag skulle hvila mig lite här på bänken? Inte kan det väl skada ändå. "Nulla regula sine exceptione" — jag hvilar mig litet. (*Gäspar*). Jag är verkligen trött. (*Lägger sig på bänken*). Uh, hvad de satans myggen dansar och sticker och surrar! (*Lägger en näsduk öfver sitt ansikte*). Vill nu myggen sticka på min näsduk, så skall den få — jag skall säga: prociit! (*Insomnar med stockrosen på bröstet*).

FJÄRDE SCENEN.

SUSANNA (*från vänster*).

Sång n:o 3. Mel.: Ur "Kung Carls jakt".

Nu har jag, arma tärna, mig sprungit trött och varm,
Förgäfvés har jag jagat, af oro höjs min barm.
Min sällsynte yngling!
Han har ej än sig visat, han säkert narrat mig.
Må alla jordens tärnor för evigt fly för dig
Du grymme, du sällsynte yngling!

(*Får se Tuting, talar*). Ah, här finner jag honom ju! Men hvad? Jag tror han snarkar! Ja, min gud, han slumrar med stockrosen på sitt bröst! Skall jag väcka honom? Nej, jag skall vänta, till han vaknar; jag vill sätta mig här på tufvan och med mina toners ljufva harmoni återföra honom ur drömmarnas fantasirika värld till verklighetens prosaiska — verklighet. Ja, sof du sällsynte yngling, tills du vaknar — men vakna snart!

Sång n:o 4. Mel.: Ur "Nya Garnison".

På bänken här, fördold för världens öga,
Du hvilar dig, du slumrar säll och trygg.
Din vän med blicken till-det klara höga
Skall sitta här och fläkta mygg.

Dock vakna snart, att jag din blick får skåda,
Jag längtar så, att ej beskrifvas kan.
Ack, vakna nu och lyckliggör oss båda,
Jag blir din hulda maka, du min man.

(*Tuting snarkar*). Hvad vill det säga? Han snarkar, så han spränger örhinnorna på mig!

TUTING (*vaknar*). Min själ, somnade jag icke på fulla allvaret. (*Blir varse Susanna*). Mjuka tjänare! Ursäkta, om jag generar. Ursäkta!

SUSANNA (*afsides*). Min gud, så han ser ut! Det är ju en gammal gubbstut som ni — *sällsynt?* (*Rycker stockrosen af honom och kastar den på marken*). Hur kan ni springa och svara på giftermålsann... (*Hejdar sig; afsides*). Nej, för all del tyst, min kära Susanna. (*Högt, i det hon skyndar ut till vänster*). Afskyvärde bedragare!

FEMTE SCENEN.

TUTING (*allena, ser efter henne; perplex*). Hvad fan var det där för en tokig käring? Gammal yngling sa' hon! Sällsynt sa' hon! Svara på giftermålsann... sa' hon! Och skrek gjorde hon som en korporal; ja, ja, hon hade inte *amazonhatt* för ro skull. Ja, det kan inte skada att springa efter henne, om inte för annat, så för motions skull! (*Skyn- dar efter Susanna*).

SJÄTTE SCENEN.

ARVID och AMANDA.

ARVID. Ha-ha-ha! Det var ett lustigt qui pro quo! Se där flyger vår charmanta tant och "gubbstulten" efter!

AMANDA. Men, kära Arvid, hvad är det för en karl? Kanske vi borde skynda till tants hjälp?

ARVID. Åh, har ingen fara; jag känner gubben till anseende; han är en gammal kamrer, som fått en vurm att bara — motionera sig. Du kan vara lugn, det är icke så mycket för vår tants behag som icke mer för motions skull, han så där hoppar kråka efter henne. Men, se där ligger ju stockrosen. (*Tar upp den och fäster den i Amandas rock*). Akta dig nu från att åter förlora den.

AMANDA (*ser åt vänster*). Se, tant vänder om hit och gubben efter! (*Susanna ropar utom scenen, hjälp, hjälp!*)

ARVID. Vi ska' gå litet afsides. (*De göra så*).

SJUNDE SCENEN.

SUSANNA. Strax därpå TUTING.

● SUSANNA (*förföljd af Tuting*).

Sång n:o 5. Mel.: "Fredmans epistel n:o 58".

Stanna, min herre,
Aldrig jag värre
Utsatt väl varit, nej!
Hjälp, hjälp!
Är ni väl tokig?
Gammal och krokig
Springer ni efter mej.
Hjälp, hjälp!

TUTING (*förföljer Susanna*).

Bästa fru, för all del nedstäm tonen,
Skrik ej så det hörs till himlazonen,
Ty jag springer endast för motionen.
Ingenting, ingenting, ingenting mer!

SUSANNA.

Jag skall er lära
Kvinnan att ära;
Ni är ju oförskämd!
Ja, ja!
Härmed jag beder,
Akta blott eder,
Ty jag skall taga hämnd.

Ja, ja!
Bästa fru, hör mig bara,
Se'n i fred jag skall er låta vara
Värdigas blott på en fråga svara.
Ingenting, ingenting, ingenting mer!

SUSANNA (*talar*). Nå, hvad har ni att säga mig, min herre?

TUTING. Pro primo: Hvarför väckte ni mig, då jag nyss låg på denna bänk och tog mig en liten lur? Pro secundo: Hvad hade ni för rättigheter att säga mig en mängd sottiser midt i synen, såsom gubbstult m. m.? Pro tertio...

SUSANNA (*afbryter*). Pro, pro, pro! Svara mig ni först, min herre, hvarför ni bar en stockros vid ert bröst. Hade ni icke den som igenkänningstecken?

TUTING. Min nådiga, jag är en man, som — motionerar mig; jag lurade nyss af här på denna bänk, det var ett undantag från min lefnadsregel; ni väckte mig, ni sprang er väg, så fort ni fick se mig, under utropet (*härmar henne*) "Afskyvärde bedragare!" Vet ni, min fru — det där tarfvar en närmare förklaring — ni sprang, sa' jag, och jag jag sprang efter för att ta min skada igen, ty, ser ni, det är högst skadligt för mig att sova middag; alltså sprang jag för motion. Åter hvad stockrosen beträffar, så hittade jag den nyss här. Troligtvis har någon tappat den, jag fäste den vid mitt bröst, ty den påminde mig om min Anna Lisa, min gamla, förträffliga hushållerska, jag är ungarl, jag... och härmed punctum, min fru.

SUSANNA (*afsides*). Han har hittat stockrosen. Ack, min sällsynte yngling har då varit här! (*Högt*). Min herre! (*Niger artigt*).

TUTING (*bockar sig likaledes*). Min fru!

SUSANNA. Fru? Jag är ogift, min herre.

TUTING. Gratulerar!

SUSANNA (*förbindligt*). Jag hoppas, ni ej längre förföljer mig, när jag underrättar er om, att detta uppträde oss emellan kom sig af ett misstag å min sida, jag tog er för en annan; ursäkta, att jag störde er i er eftermiddagssömn.

TUTING. Nej, ingalunda, jag står tvärt om i förbindelse hos er, som gaf mig tillfälle till en så god motion. Vet ni, min fru, mamsell, fröken eller hvad jag får titulera er för — ni var fan så lätt på foten.

SUSANNA (*smickrad*). Åh, min herre!

TUTING (*afsidet*). Hon förefaller mig ändå inte så otreflig, hon har ett visst tycke med min förträffliga Anna Lisa. (*Högt*). Min nådiga, ni är så obeskrifligt lik min rara Anna Lisa. Ack, ni kan ej tro, hvad jag sörjer min saliga Anna Lisa!

Sång n:o 6.

Mel.: Ur "Lilla Apan".

Min Anna, ack det var,
En gumma både snäll och rar,
Hon lagade så pråktigt — palt,
Den gumman var mitt allt.

Min Anna Lisa, henne jag
Ömt saknar både natt och dag
Ack, aldrig får jag väl igen
En så'n uppriktig vän!

Fast hon var gammal, ful och grå,
Jag höll den gumman kär ändå,
Ej Anna Lisas make fås
Så lätt igen gudnå's!

SUSANNA.

Ah, den som söker finner allt,
Och konsten — hm — att göra palt
Är icke utdöd än minsann,
Därför min bäste herre nu
Jag beder skaffa er en fru;
Som Anna Lisa öm och kär
Det nog finns kvinnor här.

Dock hör ett ord till slut ändå,
Ett ord så godt som två:
Haf framför allt ej pretention,
Att frun skall ge motion!

(*Talar*). Tjänarinna! (*Afsides, i det hon skyndar bort till höger*).
Och nu skall jag ha rätt på min sällsynte yngling.

ÅTTONDE SCENEN.

TUTING (*ser efter Susanna*). Jag undrar just, hvem hon kan vara. Jag fruktar för att det kan synas litet närgånget att ånyo springa fatt henne. Men trots hennes sottiser var det något hos henne, som påminde om Anna Lisa... ja, men jag skall ändå följa henne, så där på honette distance. (*Går efter Susanna*).

NIONDE SCENEN.

AMANDA (*inkommer från höger; har lösskägget på sig*). Nå, ändt-
ligen observerade hon mig; gud låte lösskägget sitta fast riktigt! Hon
kommer. (*Sätter sig på bänken*).

TIONDE SCENEN.

AMANDA. SUSANNA.

SUSANNA (*afsides*). Ah, där är han! (*Går några slag framför
Amanda och plockar på buketten*).

AMANDA (*hostar*). Hm, hm!

SUSANNA (*besvarar Amanda med en hostning*). Hm, hm!

AMANDA. Skulle ni, min älskvärda, nådiga, vara det fruntimmer,
som i Dagbladet för i går infört en annons...

SUSANNA (*slår ned ögonen mycket blygsamt*). Ja, det är jag, och
som jag förmodar är ni den yngling, som svarat på densamma...

AMANDA. Ja, stockrosen säger er det; jag är, som ni ser, helt
ung, tjugutre år blott, men för min ålder är jag ganska stadgad, jag är
på min åra högst olik vår tids ynglingar; jag har redan tagit alla mina
svåra och *stora* examina, jag är nämligen kameralist; jag har allaredan
skrifvit in mig i — diskonten, i — assistansen med flere dylika verk.
Men som jag är utan alla relationer har jag funnit det klokast att ge-
nom ett godt giftermål betrygga min framtid; ja, ja, det förstås, icke
ville jag uppoffra min frihet allenast för — om jag så må säga — *fö-
dan*; åhnej, jag fordrar icke så litet af min tillkommande maka.

Sång n:o 7.

Mel.: "Kung Beles söner gärna drage".

Den maka, som jag mig skall välja,
Bör vara ömsint, klok och god,
Hon skall ej som en slaf sig sälja
Åt hvarje nyckfullt utländskt mod.
Som en värdinna rätt det anstår
Jämt vara vänlig mot en hvar,
Men framför allt, hvad huset angår,
Hon sköta skall det som en... karl!

SUSANNA.

Ack, hvad ni fordrar, är så litet,
Hos mig ni finner allt det där!

(*Afsides*).

Mitt hjärta är nu sönderslitet.

Ack, Gud, jag är i honom kär!

(*Till Amanda*).

Jag vill er ömma maka blifva,
Och döden först oss skilja må.
Min hand jag härmed vill er gifva,
Om jag ert hjärta blott kan få.

Repris.

Ja, jag skall öm och trogen blifva,
Och döden först oss skilja må.

AMANDA (*omfamnar Susanna*). Mitt hjärta? Ack, det har ni redan fått; ni tog det genast jag såg er, älskade Sus... (*Hejdar sig*). Hur heter ni?

SUSANNA. Susanna Petronella Regina Hampelin.

AMANDA. Susanna! Ack! (*Sjunger*). "Joakim uti Babylon hade en hustru Susanna!" (*Talar*). Ah, hvad trohet, hvad dygd innefattas icke i det sköna namnet Su-san-na!

SUSANNA (*kastar sig i Amandas armar*). O, hur lycklig är jag ej! Men nu, älskvärde yngling, ja, jag kan med allt skäl säga sällsynte yngling! Hur heter ni?

AMANDA. Agapetus Fjärillhjärta.

SUSANNA (*hastigt*). Ni är adelsman?

AMANDA. Ja, baron.

SUSANNA. Baron! (*Afsides*). Då blir jag baronessa. Det är en betydlig skillnad på von Ihlen och Agapetus här. Agapetus har *allvar* med sig han, och *därför* icke längre några dumma fördomar, kära Susanna! (*Högt*). Jag kunde strax se på er, att ni var en ädling, en person af kvalité. O, min älskade, lille Agapetus!

AMANDA (*med patos*). O, min älskade, lilla Susanna!

SUSANNA. Du — ack, jag säger *du* hellre än *ni*, ty det klingar så ljuft — du skall veta, min älskade Agapetus, att jag haft en särdeles aversion för allt hvad adelsmän heter, allt sedan en baron von... ja, orsaken skall jag sedermera nämna, nu är det tillräckligt för dig att veta, att denna min aversion försvunnit.

AMANDA (*med eftertryck*). Ja, det är tillräckligt för mig att veta. (*Aftager skägget och studentmössan*). Och därför, min goda tant, får jag härmed presentera mig såsom tants lydiga och ödmjuka systerdotter Amanda, snart nog, som jag hoppas, friherrinnan von Ihlen.

SUSANNA. Hvad är detta? Jo, sannerligen är det icke du, Amanda. Hvad vill det här säga? Hvad pratar du om att blifva friherrinnan von Ihlen? Svara, svara!

ELFTE SCENEN.

DE FÖRRA. ARVID.

ARVID (*som stundom syntts lyssna till föregående samtal har inkommit från höger*). Jo, min bästa mamsell Hampelin, det är så, att jag, hvilken underdånigst presenterar mig som Arvid von Ihlen, en son till ryttmästaren och baronen af samma namn — att jag visste, det ni hyste en viss särdeles aversion till adeln, och som jag nu älskar er systerdotter och är nog lycklig att vara älskad tillbaka af henne, så hittade jag på i samråd med mamsell Amanda detta lilla skämt för att uttröna, huruvida er aversion var *verklig* och icke skenbar. Nu ha vi funnit, att den likväl icke är oöfvervinnelig; alltså anhålla vi bägge på det hjärtligaste om ert samtycke till vår förening; mina afsikter äro redliga, jag kan försörja en hustru, och vi älska hvarandra.

AMANDA. Förlåt, goda tant, vårt skämt, men jag lofvar heligt, att det skall blott blifva oss emellan.

SUSANNA. Jag står som fallen från skyarna. (*Afsides*). Hvilken smälek, jag kväfs, men god min i elakt spel. (*Högt*). Mina vänner, tron ej att I hafven narrat mig. Åhnej, jag visste af allt detta förut, och jag ville bara, ville bara, bara... tagen gärna hvarandra.

AMANDA (*kysser Susannas hand*). Min goda tant!

SUSANNA (*afsides*). Det kan man kalla en öfverrumpling.

ARVID (*lämnar Susanna brefven*). På samma gång jag af hjärtat tackar er för ert samtycke, får jag lämna er dessa bref, som jag funnit bland min salig fars papper.

SUSANNA (*tager brefven; afsides*). Mina bref till von Ihlen. (*Högt*). Ni är således en son till Per von Ihlen? Till ryttmästaren von Ihlen skulle jag säga; ja, ni är mycket lik honom, fast han hade större mustascher, han! Ja, ja, jag visste af allt det här förut. Det är således jag, som narrat er och icke ni mig.

ARVID (*sakta till Amanda*). Vi låta henne gärna anse sig som den segrande, vi äro ändock egentligen de vinnande!

TOLFTE SCENEN.

DE FÖRRA. TUTING.

TUTING (*från höger*). Ursäkta, ursäkta; ah, se herr baron, mjukaste tjänare!

ARVID (*till Tuting*). Mjuka tjänare! Kamrern är ute och stiger efter vanligheten, motionerar sig, icke så?

TUTING (*till Susanna*). Jo jo men. I dag har jag i synnerhet motionerat mig; men jag har visst glömt min näsduk här vid bänken. (*Letar mycket noga, hittar näsduken*). Också ligger den här. (*Fortsätter att leta*).

ARVID. Har kamrern glömt något mera?

TUTING (*som ännu söker*). Ja, en stockros.

AMANDA (*som påsatt lösskägget*). Skulle det vara denna händelsevis? (*Lämnar kamrern sin stockros*).

TUTING. Ja, just den; se, jag har själf hittat den, och jag ville gärna behålla den som ett minne af... (*Ser på Susanna*).

SUSANNA (*som allt mer och mer koketterar för Tuting*). Som ett minne af...?

TUTING (*bockar sig*). Af er. (*Sakta till Arvid*). Hvem är detta fruntimmer, herr baron?

ARVID. Jag skall presentera er bägge för hvarandra. (*Presenterar*). Herr kamrer Tuting... Mamsell Hampelin.

TUTING (*bockar sig artigt*). Mjuka tjänare!

SUSANNA (*djupt nigande*). Mjukaste tjänarinna!

TUTING (*bockar sig höfligt flere gånger*). Allra ödmjukaste tjänare!

AMANDA (*sakta till Arvid*). Det ser ut, som han skulle bocka sig för motion.

TUTING (*till Susanna*). Det fögnar mig på det högsta att få göra mamsells närmare bekantskap.

ARVID (*smäleende*). Jag trodde likväl herrskapet var närmare bekanta, ty om jag ej såg alltför galet, tycktes ni leka hög och dufva nyss här i parken.

SUSANNA (*afsides*). Den här dagen skall väl prickas af i almanackan, det är säkert, det.

TUTING (*sakta till Susanna*). Ack, mamsell!

SUSANNA. Herr kamrer!

TUTING. När jag ser er så...

SUSANNA. Ser mig så?

TUTING. Så påminner jag mig Anna Lisa och... (*Hostar*).

SUSANNA. Ah! (*Afsides*). Han har ett godt, känslofullt, tacksammt hjärta, Hans djupa saknad af sin goda Anna Lisa bevisar det. (*Högt*). Herr kamrer!

TUTING. Mamsell!

SUSANNA. Skulle jag våga...?

TUTING. Våga allt!

SUSANNA. Anhålla, att ni vore af den godheten och hälsade på mig nu i afton på en liten kopp té.

TUTING. Tackar, tackar allra ödmjukast!

SUSANNA. Och så i morgon middag har jag då den delikataste...

TUTING. Högst förbunden... delikataste...?

SUSANNA (*med en smäktande blick på Tuting*). Palt!

TUTING (*kysser hennes hand*). Jag är rörd, jag är lycklig! Jag skall komma.

AMANDA (*till Susanna*). Nu, bästa tant, tror jag, att vi begifva oss på hemvägen igen. Icke så?

ARVID. Min vagn väntar här nedanför parken; den är tillräckligt stor för oss alla.

SUSANNA (*för sig*). Min sällsynte *ynghing* var blott en skön dröm; aldrig går jag mer på *rendez-vous* — åtminstone aldrig — i *Friesens park*!

Sång n:o 8.

Mel.: Ur op. "Sömngångerskan".

Ack, hur klappar ej mitt hjärta!
Skall jag aldrig någon gång bli fru?
Jo, ack jo, slut med all smärta,
Ty kamrern knep jag på

rendez-vous!

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

